

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/66/2014
Identifikačné číslo spisu:	1110010792
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1110010792.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Micháлика a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného T. Q. pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 8. novembra 2013, sp. zn. 6T 81/2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. júna 2014, sp. zn. 1To 33/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného T. Q. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 8. novembra 2013, sp. zn. 6T 81/2010, bol obvinený T. Q. uznaný vinným zo spáchania zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 9. augusta 2009 v presne nezistenom čase od 02:30 hod. do 06:30 hod. na doposiaľ presne nezistenom mieste v Bratislave, pričom skutok vyšiel najavo v Bratislave na Nábřeží arm. gen. Ludvíka Svobodu na zastávke električiek, po tom, čo aplikovaním látky obsahujúcej ketamín bola poškodená P. F. uvedená do stavu omámenia a bezbrannosti, toto využil a vykonal na nej bez jej plného vedomia a súhlasu sulož.

Za to bol odsúdený podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená P. F. s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený T. Q. odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. júna 2014, sp. zn. 1To 33/2014, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné

zamietnuté.

Dňa 25. augusta 2014 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného, podané prostredníctvom jeho obhajcu, ktoré bolo následne doplnené aj ďalšími písomnými podaniami (z 20. mája 2015, 25. júna 2015 a 18. októbra 2015). Podané dovolanie smeruje proti obom vyššie uvedeným rozhodnutiam, pričom ako dovolacie dôvody boli zo strany obvineného uplatnené dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. g/ Tr. por.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.), tak toto vidí obvinený v nedostatku náležitého poučenia o možnosti nazrieť do spisu podľa § 69 Tr. por., keď toto právo mu následne na jeho žiadosť nebolo ani umožnené. Postupom vyšetrovateľa v prípravnom konaní došlo tiež podľa jeho názoru k porušeniu ust. § 2 ods. 9, § 34, § 44 ods. 2 a § 213 Tr. por., keď konkrétne svedkovia Q. B., U. L., B. B., S. B. a R. B. boli vypočutý iba raz, a to pred tým, ako mu bolo vznesené obvinenie, svedkovia L. Q., R. Q. a Ing. T. Y. v deň vznesenia obvinenia, svedkyňa R. A. deň po vznesení obvinenia. K zopakovaniu výsluchu menovaných svedkov po vznesení obvinenia zo strany vyšetrovateľa za jeho prítomnosti alebo prítomnosti jeho obhajcu už nedošlo, a to aj napriek tomu, že výpovede viacerých z nich mali významnú právnu relevanciu pre rozhodnutie vo veci samej.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu uvedeného pod písm. e/ § 371 Tr. por., tak existenciu tohto obvinený odvodil z toho, že predseda senátu okresného súdu Mgr. Pavol Tomík bol disciplinárne potrestaný za prietahy v konaní a za nečinnosť pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a z uvedeného dôvodu teda mal byť podľa jeho názoru vylúčený i z rozhodovania vo veci samej v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por., keďže vo vzťahu k nemu nemohol vystupovať ako nezávislý sudca.

A napokon dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. je naplnený podľa obvineného z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch - zaistenej biologickej stope (výter z pošvy poškodenej), ktorý je nezákonný a pre účely trestného konania nepoužiteľný, keďže je nepochybné, že s týmto dôkazom sa manipulovalo (§ 2 ods. 1, ods. 10 a 12 Tr. por., § 119 ods. 2 Tr. por.). Manipulácia s predmetným dôkazom, ktorou mohlo dôjsť k jeho znehodnoteniu, je pritom zrejmá z toho, že kým podľa lekárskej správy MUDr. Y. z 9. augusta 2009 ňou odobratý biologický materiál od poškodenej obsahoval aj dlhší vlas, tento sa už v skúmanke predloženej KEÚ PZ Bratislava na znalecké skúmanie nenachádzal.

Ďalej obvinený upozornil na to, že znalec Ing. Eduard Sivčo v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 20. januára 2012 uviedol, že prítomnosť jeho DNA profilu bola dokázaná len v rozkroku nohavičiek a nie aj vo výtere z pošvy poškodenej, a to napriek tomu, že vo svojom posudku tvrdil opak. Výpoveď znalca potom potvrdzuje jeho vyjadrenia (t.j. že medzi ním a poškodenou nedošlo k pohlavnému styku). Jeho výpoveď sa navyše zhoduje aj s popisom udalostí všetkých svedkov, vrátane poškodenej, ktorých relevantné časti preto dal do pozornosti dovolacieho súdu.

Obvinený v podanom dovolaní tiež pomerne podrobne rozoberal tú skutočnosť, prečo sa s poukazom na vykonané dokazovanie poškodená v čase skutku nemohla nachádzať v takom stave, aký sa navodzuje u človeka po podaní ketamínu, a teda v stave bezmocnosti, bezbrannosti a bezvládnosti. V závere bolo poukázané i na možný pôvod odreniny ako i modriny v oblasti chrbta poškodenej (pád poškodenej na obrubník v úzkej chodbe nočného klubu), ktoré sa dávali do súvislosti s jej znásilnením, či nezmyselnosť posudzovania odtrhnutých gombíkov na nohaviciach poškodenej ako jedného z usvedčujúcich dôkazov, keďže ak by sa mal skutok stať tak, ako to konštatovali oba súdy - teda využívajúc bezbrannosť či nevládnosť poškodenej - potom by za takého stavu vôbec nemusel použiť násilie za účelom prekonania prekážky zapnutých gombíkov a tieto jej mohol v kľude odopnúť.

Do pozornosti v závere obvinený dal i zanedbanie zabezpečenia neopakovateľného dôkazu, a to odberu vzorky krvi poškodenej P. F., bez ktorého dôkazu nebolo možné ustáliť čas jej intoxikácie ako i množstvo použitej látky (malo byť využité ust. § 155 Tr. por.), čo bolo spôsobilé ho v konaní poškodiť. Rovnako poukázal i na stopy po vpichoch injekčnou striekačkou na tele poškodenej zistené na príkaz

vyšetrovateľa, čo poškodená poprela. A napokon ako ďalší procesný nedostatok obvinený vníma to, že pred prvým stretnutím poškodenej s ním jej nebola predložená jeho hlasová vzorka zadovážená podľa § 160 Tr. por., keďže poškodená tvrdila, že ho vôbec nepozná, no spoznala by ho podľa hlasu. Vyšetrovateľ podľa jeho názoru v uvedených smeroch neprodukoval žiadne vyšetrovacie úkony, ktoré by mohli napomôcť objasneniu trestného činu kladeného mu za vinu.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má obvinený za to, že pri dôkladnom vyhodnotení všetkých dôkazov nie je možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že spáchal zločin znásilnenia, a teda navrhol, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí podľa § 382a Tr. por. z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona ako i jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s §

374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o prvú dovoláciu výhradu obvineného Jozefa Bajnociho, tak obsahom tejto bolo namietanie nedostatku náležitého poučenia o možnosti nazrieť do spisu, pričom toto právo mu následne na jeho žiadosť nemalo byť ani umožnené, čo malo mať v konečnom dôsledku za následok porušenie jeho práva na obhajobu.

Čo sa týka práva na obhajobu, tak k tomu je žiaduce hneď v úvode vo všeobecnosti poznamenať, že toto patrí k základným atribútom spravodlivého procesu a zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na strane druhej. V zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, pričom uvedený dovolací dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie každé porušenie práva na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). Pod zásadným porušením práva na obhajobu možno pritom rozumieť taký stav, ak došlo v trestnom konaní k takému pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či samotný konečný výsledok tohto konania.

Ak ide potom konkrétne o skôr spomínanú dovoláciu námietku obvineného, tak touto sa najvyšší súd zaoberal aj napriek tomu, že táto bola zo strany obhajoby nie úplne v uvedenom rozsahu v súlade s vetou prvou § 371 ods. 4 Tr. por. predostretá už skôr, keď obvinený vo vlastnoručne spísanom odvolaní z 27. januára 2014 v podstate „len“ poukázal na to, že niekoľkokrát žiadal (v prípravnom konaní), aby mu bolo umožnené nahliadnuť do spisu, pričom toto mu bolo umožnené až najskôr tak v apríli 2010 (presne nevedel uviesť), čo považoval za porušenie jeho práv.

Dovolací súd preskúmal predložený spisový materiál a zistil, že dňa 2. marca 2010 bola krajskému riaditeľstvu PZ v Bratislave doručená písomná žiadosť obvineného o nahliadnutie do spisu (č. l. 354 spisu). Podaním z 15. marca 2010 obvinený požiadal o preskúmanie postupu policajta, keďže tento mu do uvedeného dňa neumožnil nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu podľa § 69 ods. 1 Tr. por. (č. l. 358 spisu). Na podklade uvedeného dozorujúca prokuratúra vykonala previerku príslušného spisového materiálu, pričom - ako sa uvádza v jej odpovedi z 18. marca 2010 - v postupe vyšetrovateľa PZ žiadne prieskumy a ani iné pochybenie nezistila. Termín na nahliadnutie bol v predmetný deň dohodnutý s obhajcom obvineného (č. l. 360 a nasl. spisu). Obvinenému bolo do vyšetrovacieho spisu umožnené nahliadnuť dňa 22. marca 2010, a to v čase od 9.45 hod. do 13.00 hod., keď mu boli zároveň na jeho žiadosť vyhotovené i fotokópie viacerých strán spisu (č. l. 356 spisu).

Z úradných záznamov nachádzajúcich v spise (č. l. 349 a nasl.) tiež navyše vyplýva, že 18. februára 2010 v čase od 9.25 hod. do 10.15 hod a 18. marca 2010 od 11.00 hod. do 12.05 hod. do spisu nahliadal i Mgr. Igor Schweighofer, obhajca obvineného, ktorý mu bol ustanovený podľa § 37 ods. 1

písm. a/ Tr. por. (po vydaní rozhodnutia o jeho vzatí do väzby) opatrením z 28. januára 2010, sp. zn. OTp 48/2010.

Napokon pokiaľ ide o prípravné konanie, obvinený ako i jeho obhajca 8. októbra 2010 od 9.00 hod. do 11.45 hod. využili právo byť prítomní i na záverečnom preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania (č. l. 720 a nasl.).

Po preskúmaní predloženého spisu teda dovolací súd dospel k záveru, že prvá dovolacia výhrada obvineného je neopodstatnená, a že v danom prípade nedošlo k žiadnemu porušeniu práva obvineného na obhajobu, ktorého nedielnou súčasťou je nepochybne i právo obhajoby na prístup k spisu, keďže - ako je zrejmé z vyššie uvedeného - tak obvinenému ako i jeho obhajcovi bolo niekoľkokrát v priebehu konania umožnené nahliadať do spisu.

Z obsahu podaného dovolania je ďalej zrejmé, že obvinený porušenie práva na obhajobu odvodzuje aj od údajného chybného postupu vyšetrovateľa, ktorý mal spočívať v tom, že svedkovia Q. B., U. L., B. B., S. B. a R. B. boli vypočutí iba raz, a to pred tým, ako mu bolo vznesené obvinenie, L. Q., R. Q. a Ing. T. Y. v deň vznesenia obvinenia a R. A. deň po vznesení obvinenia, pričom k zopakovaniu ich výsluchu po vznesení obvinenia za jeho prítomnosti alebo prítomnosti jeho obhajcu už nedošlo, a to aj napriek tomu, že výpovede viacerých z nich mali významnú právnu relevanciu pre rozhodnutie vo veci samej.

Keďže najvyšší súd zistil, že vyššie uvádzané skutočnosti obvinený ani raz v priebehu predchádzajúceho konania nenamietal (pokiaľ ide o prípravné konanie, tu možno poznamenať, že tak obvinený ako i jeho obhajca boli dňa 8. októbra 2010 prítomní na záverečnom preštudovaní spisu po skončení vyšetrovania, pričom nežiadali v tomto ohľade doplniť dokazovanie, resp. nenamietali svoju neprítomnosť na daných výsluchoch) nebolo potrebné preskúmať v dovolacom konaní ich relevantnosť. S poukazom na nesplnenie podmienky vyžadovanej v ust. § 371 ods. 4 Tr. por. by totiž ani v prípade zistenia ich opodstatnenosti nebolo možné konštatovať naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Aj napriek tomu ale najvyšší súd v súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou obvineného poznamenáva, že U. L., B. B. ako i R. A. boli vypočutí za prítomnosti obvineného ako i jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní konanom 3. júna 2011, S. B. bola vypočutá rovnako za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní konanom 20. januára 2012 a R. B. bola vypočutá za prítomnosti obhajoby na hlavnom pojednávaní konanom 2. marca 2012, pričom zo zápisníc z hlavného pojednávania vyplýva, že obhajoba využila tiež svoje právo klásť svedkom doplňujúce otázky (menovaní svedkovia boli teda v rámci súdneho konania vypočutí kontradiktórnym spôsobom). Pokiaľ ide o svedkov Q. B., L. Q., R. Q. a Ing. T. Y., tak ich výpovede z prípravného konania boli za súhlasu strán podľa § 263 ods. 1 Tr. por. čítané na hlavnom pojednávaní 8. novembra 2013. Z vyššie popísaného stavu je tak zrejmé, že v posudzovanom prípade nemožno hovoriť o žiadnom porušení práva na obhajobu závažným spôsobom.

Ak ide potom o ďalšiu dovolaciu námietku obvineného T. Q., spočívajúcu v tom, že v jeho veci konal a rozhodoval sudca - predseda senátu okresného súdu Mgr. Pavol Tomík, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania (§ 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.) s poukazom na jeho disciplinárne potrestanie za prietahy v konaní pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, tak túto opäť obvinený prvýkrát uviedol až v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku, a teda ani v tomto ohľade nebola splnená už skôr spomínaná zákonná podmienka predchádzajúceho vytýkanie v dovolaní uvádzaných pochybení najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4, veta prvá Tr. por.). I tak však nemožno na danom mieste na margo uplatnenej dovolacej výhrady obvineného nepoznamenať, že v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. len samotný procesný postup konajúceho sudcu pri procesnom rozhodovaní (a to aj keby bol chybný) nie je dôvodom na vyslovenie pochybnosti o nezaujatosti sudcu, resp. teda na jeho vylúčenie z rozhodovania v merite veci.

Pri námietke obvineného smerujúcej k tomu, že napadnuté rozhodnutie je založené na nezákonnom dôkaze - zaistenej biologickej stope, čím malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371

ods. 1 písm. g/ Tr. por., bolo potrebné rovnako ako pri predchádzajúcich námietkach opäť v prvom rade skúmať jej skoršie vytýkanie, čo však v danom prípade splnené bolo, keďže obhajoba na tie isté skutočnosti ako v podaní dovolaní poukazovala viackrát v priebehu súdneho konania.

Najvyšší súd teda s prihliadnutím na uvedenú námietku preskúmal predložený spisový materiál a dospel k takému záveru - rovnakému ako oba vo veci konajúce súdy, že zaistený výter z pošvy poškodenej P. F. treba považovať za zákonný dôkaz. Keďže súdy nižšieho stupňa sa s predmetnou námietkou obhajoby aj riadne vysporiadali v odôvodneniach svojich rozhodnutí, na ich argumentáciu dovolací súd v tomto ohľade bližšie odkazuje.

V súvislosti s vyššie uvedeným je dôležité dať do pozornosti tiež tú skutočnosť, že podľa hodnotenia súdov bola znaleckým skúmaním na KEÚ PZ Bratislava v zaistenom biologickom materiáli predloženom na skúmanie (bez vlasu) preukázaná prítomnosť DNA profilu obvineného, a to tak vo vzorke z pošvy poškodenej ako i v rozkroku jej nohavičiek. Ak tu obvinený poukazuje na to, že medzi výpoveďou znalca KEÚ z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy Ing. Eduarda Sivča na hlavnom pojednávaní a ním podaným posudkom sú určité rozpory, ktoré mali byť vyhodnotené v jeho prospech, tak k tomu najvyšší súd uvádza iba toľko, že týmito výhradami sa nemožno v dovolacom konaní zaoberať a ani ich vyhodnocovať. Nesúhlas s hodnotením dôkazov, poukaz na neodstránené rozpory vo vykonaných dôkazoch či iné „správne“ hodnotenie dôkazov podľa názoru obhajoby, to všetko možno v súhrne označiť ako výhrady smerujúce voči skutkovým zisteniam, ktoré sú v dovolacom konaní irelevantné, keďže skutkové zistenia súdov nižšieho stupňa a nimi vyvedené závery sú pre dovolací súd záväzné a ich preskúmavanie resp. revízia sú v dovolacom konaní (na podklade dovolania obvineného) vylúčené.

I pokiaľ ide o všetky ostatné námietky, vyššie najvyšším súdom nerozoberané a v podanom dovolaní obvineným nezaradené pod žiadny dovolací dôvod, tak tieto sú podľa svojho obsahu len námietkami jednotlivých skutkových zistení, ktorými obvinený napáda neúplnosť či iné nedostatky vo vykonanom dokazovaní, nedostatočné vysporiadanie sa s niektorými vo veci vykonaným dôkazmi, resp. ktorými podáva vlastné hodnotenie dôkazov a uvádza svoje závery, iné od tých ku ktorým dospeli konajúce súdy.

Tak ako už však bolo naznačené vyššie a ako je to aj zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa, keďže správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd už nemôže skúmať a meniť. Vo vzťahu k zistenému skutku, ktorým je dovolací súd viazaný, je možné dovolaním namietat výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.